

Reina Crispijn

Zo puur als chocola

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Na dagen van striemende regen- en hagelbuien waren de grijze wolken ten slotte verjaagd naar het oosten en een aangename, koele wind blies kleine schapenwolkjes langs de stralend blauwe lucht. Het was lente.

Het leek wel of de Grote Markt meteen in feest sfeer werd gedompeld: grote parasols werden uitgeklast en stonden als stijve, maar kleurige bloemen bij de terrassen; de sierranden van de fleurige zonneschermen klapperden zacht in de wind en het carillon van de Martinikerk goot zijn vrolijke klanken uit over het plein.

Daisy van den Homburg zat aan een tafeltje op een terras en genoot van de zon. Haar tentamen was goed verlopen. Er was gelukkig weer tijd voor andere dingen dan haar studie. Ze pakte haar smartphone om de berichten te checken: van haar hartsvriendin Claire Hoogervorst: *Ik mis je. Amsterdam is zo saai zonder jou!*; van haar broer Kevin: *Succes met je tentamen*; en van haar moeder Lucie: *Lieve Dais, je vader heeft een winkelpand op het oog in de P.C. Hoofstraat. Hij wil er een groentewinkel in beginnen. Maak je niet zenuwachtig voor je tentamen, lieverd.*

Wat? Verbaasd staarde Daisy naar het kleine scherm. Ze kon haar ogen niet geloven. Haar vader die een groentewinkel wilde beginnen in de rijkste straat van Amsterdam? Het volk dat daar winkelde, kookte toch niet? Dat at toch in dure restaurants of, als het echt niet anders kon, kant-en-klaarmaaltijden? Wat bezielde haar vader, was hij soms gek geworden? Daar had hij het geld toch helemaal niet voor? Ze moest nodig naar huis toe. De laatste keer was met kerst geweest. Daisy kreeg opeens een onbedwingbaar verlangen naar Amsterdam: de drukke winkelstraten, de stegen met de bijzondere winkeltjes en de gezellige cafés, maar vooral de sfeervolle grachten met de oude bomen die hun takken breed over het water spreidden.

Plotseling viel er een schaduw over haar heen. Ze keek op. Een vrij jonge, tengere vrouw stond voor haar tafeltje. Een waterval van blond krulhaar viel over haar schouders. Hazelnootkleurige ogen in een mooi gezicht keken Daisy wat nieuwsgierig aan.

‘Mag ik even...?’ De vrouw wees op een lege stoel, en voordat Daisy iets kon zeggen, was ze al gaan zitten.

Daisy keek haar verbaasd aan. Ze kende de

vrouw wel, maar waarvan? College? Een flard van herinnering schoot haar door het hoofd. Dit was Marjolein, de ex van haar vriend Niek Mazurel; haar achternaam was Daisy ontschoten. Wat wilde die vrouw van haar?

‘Dat je hier nog zit! Ik dacht dat je al terug was gegaan naar Amsterdam. Daar kwam je toch vandaan? Tenminste, Niek vertelde zoiets,’ zei de vrouw op neerbuigende toon.

‘Sorry?’ Daisy keek haar verbaasd aan. Waar had ze het over? Terug naar Amsterdam?

‘O, dan weet je het zeker nog niet? Wat vervelend. Ik dacht echt dat Niek het je al had verteld.’

‘Wat moet hij mij verteld hebben?’

‘We zijn weer bij elkaar. Je hebt toch niet werkelijk gedacht dat je hem zomaar van me af kon pakken?’ De stem kreeg iets triomfantelijks, de bruine ogen glinsterden nu vol leedvermaak.

Waar had dat mens het over, vroeg Daisy zich af. Niek en zij bij elkaar? Die vrouw was geschift.

‘Nou ja, ik kan me ook wel voorstellen dat je er niets vanaf weet. Je werd volgens Niek zo opgeslokt door je studie dat er amper tijd overbleef voor hem. Niet dat hij klaagde... Zo is hij niet, maar ik hoorde het wel tussen de regels door.’

Hij voelde zich nogal verwaarloosd, en dat moet je mannen nooit aandoen. Zo stom! Heb je hem bijvoorbeeld gisteravond nog gevraagd waar hij was geweest? Ik denk het niet, want anders zou je hier niet zo rustig zitten. We zaten samen in ons stamcafé, net als vroeger, heerlijk vertrouwd. Het leek Niek echter verstandiger om het voorlopig nog maar even onder de pet te houden.'

Daisy voelde hoe haar hart met zware slagen begon te bonzen. Wat had er zich onder haar ogen afgespeeld? Was Niek werkelijk met deze vrouw op pad geweest terwijl zij thuis zat te studeren en waren ze echt weer bij elkaar? Had hij heus met deze Marjolein over haar gepraat? Als dat zo was, was het... om misselijk van te worden. Daisy kon het zich nauwelijks voorstellen, maar toen ze naar het gezicht van de vrouw keek, begon ze toch te twifelen.

'Ben je klaar?' vroeg ze koeltjes.

De jonge vrouw knikte voldaan. 'Begrijp je nu waarom ik zo verbaasd was om je hier te zien? Het is over en uit, Daisy. Je kunt beter weer teruggaan naar Amsterdam. Je hebt hier helemaal niets meer te zoeken.' Ze stond op en schudde triomfantelijk glimlachend haar lange haren over haar schouders. Toen draaide ze zich om en ver-

dween bijna dansend tussen de mensen die over de stoep langs het restaurant slenterden.

Uiterlijk kalm, maar vanbinnen boos en ontdaan keek Daisy haar na. Dus zover was het al gekomen: Niek die het stiekem weer had aangelegd met zijn ex. De laatste tijd had ze wel gemerkt dat hij wat anders reageerde. Af en toe als ze informeerde waar hij was geweest, ontweek hij haar ogen als hij antwoord gaf. En toch... Niek was helemaal het type niet om iets stiekem te doen. Daarvoor was hij te eerlijk. Dat had ze juist zo aantrekkelijk in hem gevonden. Ze zuchtte diep. Haar blije humeur was verdwenen. Maar misschien had dat mens wel gelogen. Ze moest eerst maar eens met Niek praten.

Daisy stond op en liep het restaurant in om af te rekenen. Daarna pakte ze haar fiets en reed naar huis.

Niek Mazurel zat achter zijn notebook toen Daisy zijn studeerkamer in liep.

‘Hallo schat, weer thuis?’ zei hij afwezig.

Daisy gaf geen antwoord. Ze wachtte tot hij op zou kijken, maar dat gebeurde niet.

‘Niek...’ zei ze.

‘Nu niet, Dais, ik heb het druk. Dat zie je toch?’

Straks kom ik bij je.' Hij wapperde ongeduldig met zijn hand, alsof hij een mug wegjoeg. Dat gebaar joeg haar in de gordijnen. Wie dacht hij wel dat ze was? Zijn ondergeschikte soms?

'Nee, nu!' zei ze hard.

Niek draaide zich geërgerd om, maar toen hij haar gezicht zag, schrok hij.

'Dais, wat is er? Ging het tentamen soms niet? Hè, schatje, wat naar nou.' Hij stond op, liep naar haar toe en wilde zijn armen om haar heen slaan, maar Daisy week naar achteren.

Niet-begrijpend keek hij haar aan. Wat was er gebeurd?

'Ik heb je ex-vriendin ontmoet, Marjolein nog wat. Ze vertelde me dat jullie weer bij elkaar zijn en dat jullie gisteren weer in jullie oude, vertrouwde stamcafé zaten. Is dat waar?'

Daisy zag de plotselinge schrik op zijn gezicht. Het was dus waar.

'Ik kan het uitleggen, Daisy, het is niet wat jij denkt. Een paar weken geleden kwam ik Marjolein gewoon tegen en raakten we aan de praat. Ze vertelde me dat ze zo onder onze scheiding leed, omdat ze nog steeds veel van me houdt. Ik kreeg medelijden en we zijn wat gaan drinken. Dat voelde inderdaad vertrouwd aan. Marjo is

gewoon een lieve meid, die heel goed kan luisteren.’

Ach ja, natuurlijk: een lieve meid die heel goed kan luisteren, dacht Daisy schamper. Mannen waren ook allemaal hetzelfde. Had haar vader dat ook niet tegen haar moeder gezegd toen hij een tijdje met iemand anders uitging? Bah. Ze had zo gedacht dat Niek anders was – eerlijk, betrouwbaar en zonder leugentjes of smoezen.

‘Dais, denk nu niet meteen het ergste. Ik ben gewoon een paar keer met haar uit geweest. Jij werd namelijk zo opgeslokt door je studie. Natuurlijk begrijp ik dat wel,’ voegde hij er snel aan toe toen hij zag dat Daisy’s gezicht verstrakte. ‘Ik heb ook tijden gekend dat ik alleen maar studeerde. Ik neem je dan ook niets kwalijk.’

Dat moest er nog eens bij komen, dacht Daisy razend. Wat had ze zich vreselijk in hem vergist.

‘We kunnen er toch als volwassen mensen over praten? Dat hele gedoe stelde niets voor,’ vond Niek. Waar maakte Daisy zich druk om? Dit moest kunnen in een relatie.

‘Als het zo weinig voorstelde, waarom vertelde je het dan niet aan mij? We hadden toch afgesproken dat we altijd eerlijk tegen elkaar zouden zijn?’

‘Ik vond het zo onbeduidend dat ik het daarom niet gezegd heb. Je moet me geloven, Daisy. Wat heeft Marjolein trouwens nog meer gezegd?’

Daisy haalde haar schouders op. ‘Dat jullie weer bij elkaar zijn, maar dat doet er niet meer toe.’

Ze draaide zich om en verliet het vertrek. Terug in haar kamer haalde ze haar weekendtas tevoorschijn, opende haar klerenkast en pakte het allernoodzakelijkste in. Vervolgens liep ze naar de badkamer en propte haar toiletpullen in een toilettafel. Het was haar in één ogenblik helemaal duidelijk geworden: haar relatie met Niek Mazurel was over. Ze liep terug naar haar kamer, nam haar smartphone, zocht het telefoonnummer van een taxicentrale op en tikte dat in. Ze ging weg en ze kwam nooit meer terug.

‘Dais?’ klonk Nieks stem achter haar. ‘Daisy, wat ga je in vredesnaam doen?’

Niek Mazurel keek beteuterd naar zijn vriendin, die zwijgend nog het een en ander inpakte.

‘Ik neem nu mee wat ik echt nodig heb. De rest haal ik van de week op met de auto van mijn vader of moeder,’ zei ze kalm. ‘Ik zal mijn vader vragen of hij de meubels voor zijn rekening wil nemen. Daarom houd ik de sleutel nog even.’

Laten we afspreken dat ik 's middags langskom. Dan ben jij er meestal niet en hoeven we elkaar niet meer te zien.'

'Maar Daisy... Ik... Wat...? Toe nou!'

Nu keek ze hem recht aan. 'Ik weet wanneer ik overbodig ben, Niek. Wij passen niet bij elkaar. Waarschijnlijk heb jij een vrouw nodig die een beetje onderdanig is en die eindeloos naar je verhalen wil luisteren. Die vooral niet al te bijdehand is. Marjolein is kennelijk precies wat je zoekt.'

'Ik bedoelde het niet zo, Daisy, echt niet. Er is heus niets aan de hand. Marjolein heeft me niet goed begrepen.' Hij legde zijn handen op haar schouders, maar met een snel gebaar dook Daisy weg. Ze kon zijn aanraking niet meer verdragen. 'Ik geloof dat ik de taxi hoor.'

'Waar ga je naartoe?'

'Wat dacht je? Naar huis.' Zonder verder nog een woord te zeggen pakte Daisy haar weekendtas en schoudertas en verliet de kamer.

Verdwaasd keek Niek haar na. Wat gebeurde hier? 'Daisy, wacht!' riep hij. Ze hadden er toch nog wel over kunnen praten? Hij had de laatste tijd inderdaad wat twijfels gehad over hun relatie, maar dat gebeurde toch zo vaak? Marjolein...